

NAGY ZAVAR. (Lásd a 318. lapon.)

20. szám. — 1879. Ara negyedévre 1 frt 40 kr.

XVII. kötet

AZ EZÜST HUSZAS.

— Elbeszélés számos képpel. —

(V. folytatás.)

EMMIKE ezt is megigérte; aztán a többiekhez mentek és együtt játszottak. Mikor már esteledett, a leányok lassankint beszállingóztak a házba, csak Emmike maradt kint. Lujza odasietett hozzá és halkan sugta:

— Most már mehetsz. Aztán ha elhoztad, állj meg az én szobám ajtaja előtt és kétszer köhécselj; erre én kijövök és átveszem. Nem akarom, hogy valaki lássa.

— Persze, hiszen akkor nem volna meglepetés többé, szolt a hiszékeny Emmike.

— Ugy van. És még arra is figyelmeztetek, nehogy valamikép eszedbe jusson megnézni, mi van a csomagban. Föl ne bontsd a világért se, mert akkor baj történék.

Emmike megijedt.

— De hát mi van benne? Csak nem valami harapó állat, vagy valami puszkapor?

— Azt nem mondhatom meg, mi van benne; de nyugodt lehetsz; ha föl nem bontod, nem lesz semmi baj. Tehát siess és légy okos, légy óvatos.

Ezzel Lujza beszaladt a házba.

Emmike gyorsan eltűnt a bokrok között, de minél tovább ment, annál inkább lassítá lépteit. Nem félt ugyan, de kissé gondolkodóba esett, nem cselekszik-e roszat. Eddig még soha semmit sem tett titokban. De már hiába, megigérte Lujzának, tehát csak el kell hozni azt a csomagot.

Nemsokára eljutott a hátsó kertajtóhoz és az orgonabokor alá rejtett csomagot is mindjárt megtalálta. Valjon mi lehet benne? Emmike, mi tagadás, bizony nagyon kíváncsi volt, de fölbontani nem merte, mert hátha csakugyan valami veszedelmes portéka van benne, ami harap vagy elsül? Óvatosan fölvette tehát és most már csak azt kívánta, hogy észrevétlenül beosonhasson a házba.

De épen ezt óhajtotta hiába.

Alig indult meg az orgonabokortól, befelé egy hosszú, homályos fason: egyszerre léptek zaja hallatszott. Menekülni akart vissza, de már későn volt; nem messze tőle megjelent Malvina kisasszony; csak épen annyi ideje maradt Emmikének, hogy a csomagot félkézbe fogva, háta mögé rejthetné. Jól is tette, mert Malvina kisasszony az esti szürkületben is ráismert (I ásd a képet a 308. lapon.) és így szolt feléje:

— Emmikém, mért nem sietsz be a házba? Már csöngettek. Siess kedvesem, mert az igazgatónő megpirongat.

— Igen... épen befelé indultam, felelé Emmike nagy zavartan.

— És mondd meg az igazgatónőnek kedvesem, hogy én nem lehetek jelen a vacsoránál. Borzasztóan fáj a fejem... levegőre van szükségem.

Ezzel Malvina kisasszony egy mellék ösvényre térve tovább sétált s Emmike föllélekzett. Most már szaladni kezdett, nehogy még valakivel találkozzék s hogy idején megérkezzék a vacsorához. Deamint javában szaladt az ut egy kanyarulatánál, melyet sűrű bokrok takartak el, hirtelen beleütközött valakibe, aki szemben jött.

Majd hanyatt buktak mindketten, a csomagot pedig Emmike ki is ejtette a kezéből.

Hogy nagyon megijedt, nem is kell mondanom; csak akkor tért kissé magához, mikor meggyőződött, hogy akivel összeütközött, az nem más, mint Sarolta.

— Jaj, hogy megütöttél! kiáltá Emmike.

— Hát te engem! Majd betörted a fejemet!

De Emmikének nem volt ideje a vitára. Gyorsan lehajolt a csomag után, mely az eséstől félig szétbomlott. Emmike a viláért sem nézett volna belé most sem, hanem sietve összehajtotta a papirost és szaladt egyenesen Lujza ajtajához. Lujza már türelmetlenül leste s a jeladásra azonnal kint termett, hogy átvegye a csomagot.

— Milyen lassan jártál! szolt hevesen. Alig győztelek már bevárni. Már csöngettek a vacsorához, rég ott kellene lennem . . . nem is biztam volna rád, ha tudom, hogy olyan lassu vagy.

Szegény Emmike nagyon elszomorodott. Hiszen ő úgy igyekezett, úgy sietett s ime ez a köszönet! De azért nem haragudott meg, inkább mentegetőzve mondá:

— Siettem, igazán siettem . . . de mikor annyian megállítottak!

— Megállítottak? szolt Lujza ijedten. Ugy hát már tudják?

— Semmit sem tudnak, nem mutatam senkinek mi van a csomagban, magam sem tudom.

— Így már jól van. Most szaladok a vacsorához. De ne feledd, hogy erről a dologról senkinek sem szabad szólanod, még Flórának sem, — érted?

— Értem . . . nem szólok neki sem.

Ezzel Lujza szaladt az ebédlő felé, Emmike pedig szobájába sietett, hogy öltözékét rendbe hozza. Flóra itt várta.

— Gyorsán, te kis gondatlan! Jöjj hamar, hadd simítsam le a hajadat . . . így ni! mosd meg a kezeidet . . . így! Sies-sünk! Bizony megharagudnám reád, ha nem tudnám, hol voltál.

Emmike ugyancsak bámult. Flóra tudja, hol volt? Honnan tudhatja? Hiszen csak Lujza tudja s ő azt mondta, hogy nagy titok. Meglepetve kérdé tehát:

— Hogy tudhatod azt, hol voltam?

— Csak úgy, hogy ismerlek. Tudom, hogy a kapuban álltál és lested, valjon a kereskedő nem hozza-e el még ma a Klárrika madárkáját. No, ugy-e eltaláltam?

Oh! E szavak szinte beleyilaltak Emmike szívébe. Flóra olyan ártatlan, olyan szép dolgot tesz föl róla, mikor ő valósággal nem is gondolt Klárikára, hanem valami titkos járatban volt, melyről tulajdonképen azt sem tudja, nem-e valami gonosz csinyt rejteget. A jó kis leány egészen bűnösnek és szerencsétlennek érezte magát, azért is, mert egy kis időre megfeledezett Klárikáról, de azért is, mert az ő kedves Flórájának meg nem vallhatta az igazat. Megígérte Lujzának, hogy hallgatni fog . . . ez hiba volt, már belátta; de megtörtént s szavát a viláért sem szegte volna meg. Szerencséjére, — vagy talán épen szerencsétlenségére! — Flóra nagyon siettetette, hogy a vacsorához menjenek s nem vette észre Emmike zavarát. Néhány percz mulva ott voltak a nagy ebédlőben.

Mikor beléptek, látták, hogy bizony már jól megkéstek. De volt valaki, aki még inkább elkésett, mert még mindig nem jött; ez pedig Sarolta volt. És ha

Emmike tudta volna, mért késett Sarolta!

Mikor esteledet és mindnyájan befelé indultak, Sarolta is bement a szobába; de

MALVINA KISSASSZONY . . . RÁISMERT. (Lásd a 306. lapon.)

az ab
lenül
bokro
körül,
azután

kének

N

vissza

zött ö

ki azt

kapta

csoma

szalad

vette

csoma

félig f

esett v

azonb

mikor

jó me

lemelt

Ez pe

semmi

egy

czukro

Ugyan

rajta.

—

kicsike

Ejnye

hát r

hog

látszik

efféle

valjon

hiszen

hiszen

sem ti

az ablakból, mely a kertre nyílt, véletlenül észrevette, hogy Emmike ott a bokrok közt botorkál, aggódva nézeget körül, mintha félne, hogy valaki meglátja, azután pedig a kert hátsó része felé szalad.

— Ugyan mi dolga lehet ott Emmikének? töprenkedék a kíváncsi Sarolta.

Nem bírta fékezni kíváncsiságát, visszament a kertbe és láttuk, hogy ütközött össze a befelé szaladó Emmikével, ki aztán gyorsan fölkapta a földre ejtett csomagot és tovább szaladt. Emmike nem vette észre, hogy a csomagból, amint félig fölbomlott, ki esett valami; Sarolta azonban észrevette s mikor Emmikét már jó messze látta, fölemelte azt a valamit. Ez pedig nem volt semmi egyéb, mint egy jókora darab czukros sütemény. Ugyancsak elbámult rajta.

— No lám, miben nem sántikál a kicsike! Soha sem tettem volna föl róla. Ejnye, ejnye, a kis hamis! Ezért kaptam hát rajta multkor is, mikor azt mondta, hogy csak morzsát szedett össze. Ugy látszik, hogy titokban folyvást vásárolgat efféle csemegét s csak azt szeretném tudni, valjon Flóra beleegyezésével teszi-e? Azt hiszem, Flórának tudni kell a dologról, hiszen együtt vannak egy szobában, el sem titkolhatná Emmike. No lám! Flórá-

ról, aki olyan komolynak, olyan okosnak mutatja magát, ki hitte volna, hogy így megszegi a tilalmat! . . .

Igy elmélkedett Sarolta s ez alatt — megette a süteményt. (Lásd a képet ezen a lapon.)

— Nagyon jó . . . igazán nagyon jó!

Annyira jónak találta, hogy nagy buzgósággal keresgélt a földön, nem esett-e ki még egy másik darab is a csomagból.

De több bizony nem volt s így végre ismét arra gondolt, hogy ideje lesz bemenni vacsorálni. Tudta, hogy elkésett, de nem igen bánta, mert a jó süteményért elszenvédhette azt a kis büntetést, melyet az igazgató az elkésettékre szokott szabni s mely rendesen holmi apró kézi munkából vagy írásból állott.

— Minő rendetlenség ez! szólt az

igazgató szigoruan. Hárman késtek el az asztaltól! Hármat kell egyszerre büntetnem!

Emmike, ámbár nagyon fájdalmasan esett neki, hogy hosszú idő óta most először büntetést szabnak reá, először is nem magára gondolt, hanem kedves Flórájára, ki ő miatta késett el, mert reá várt. Könnyes szemekkel szólt tehát:

— Oh, kérem . . . kérem, Flóra nem érdemel büntetést . . . ő én miattam késett

. . . MEGETTE A SÜTEMÉNYT.

(Lásd ezen a lapon.)

ei . . én jártam a kertben, ott találkoztam Malvina kisasszonnyal is, akinek a feje fáj és azt izente, hogy nem jöhet vacsorálni . . oh, kérem szépen, majd Flóra büntetését is inkább én viselem.

— No no, kicsikém, ne sirj! Ha így van a dolog, akkor Flórát nem büntetem és reád sem szabok kettős büntetést, csak amit magad megérdemeltél.

Ez idő alatt Lujza szótlánul ült ott és egészen nyugodtan evett. Eszébe jutott-e, hogy épen miként Emmike elhárította a büntetést Flóráról, ugy neki, Lujzának el kellene-é azt háritani Emmikéről, mert hiszen Emmike ő miatta késett el. De Lujza olyan nyugodtan nézte a történeteket, mintha épenséggel semmi köze sem volna az egész dologhoz, a jó szívű Emmikének pedig eszébe sem jutott, hogy Lujzát bevádolva igyekezzék menekülni.

Vacsoraközben aztán csakhamar elfelejtették ezt az egész kis kellemetlenséget és csakhamar vidáman folyt a csevegés, mint rendszeren. Nemsokára Malvina kisasszony is bejött mégpedig jó hírrel: a kereskedő izent, hogy holnap meglesz a madárka. Erre még általánosabb lett a jókedv s mikor vacsora után az igazgatóú Emmikére azt a büntetést szabta, hogy egy félóráig varrnia kell lefekvés előtt, a többiek mind azt kérték, legyen szabad nekik is még egy kiesít dolgoztatni, hogy Emmike könnyebben viselje ezt a kis büntetést. Az igazgatóúnek megtetszett ez a jószívűség, s nemcsak teljesítette a leányok kérelmét, hanem maga is közéjük ült s egy szép történetet olvasott föl, (Lásd a képet a 320. lapon.) úgy hogy az Emmike büntetéséből igen kellemes szórakozás lett.

A fölolvadás végeztével az igazgatóú és Malvina kisasszony kimentek, hogy egyéb dolgaik után lássanak, a leányok azonban még egy kis ideig ott maradtak, hogy befejezzék megkezdett munkájukat. Most, hogy magukban voltak, persze rögtön a Klárka madárkájáról csevegtek s Irma így szólt:

— De tudjátok-e, hogy ha a kanári madárka holnap már itt lesz, akkor ideje arról is gondoskodnunk, hogy a pénz együtt legyen. Én tehát azt indítványozom, hogy most mindjárt adjuk át Flórának mint pénztárosnak, amit aláírtunk.

— De hiszen még nem tudjuk, mibe kerül, jegyzé meg Etelka. Hátha nem szükséges az egész összeg? Akkor nem is kell annyit átadni, amennyit aláírtunk.

— Oh, én az öt forintomat akármi-
kor odaadhatom, szólt Lujza hetykén.

Emmike sajtáságos pillantást vetett Lujzára s akaratlanul fölkiáltott, mialatt fülíg pirult:

— De Lujza, hogy mondatsz illet!
Flóra meglepetve nézett Emmikére.

— Mi ez? Mit jelent ez a csodálatos fölkiáltás, Emmikém?

— Oh, ne gondolj vele, szólt Lujza nevetve. Én azt mondom, szavazzunk: átadjátok-e most mindjárt a pénzt Flórának? Flóra persze nem szavaz.

— Mért nem?

— Mert ő róla van a szó, tehát maga maga fölött csak nem szavazhat! No's, fogjunk hozzá!

— De hát mi haszna lesz, ha a pénzt most átadjuk Flórának? kérdé Emmike sajtáságos zavarral.

Flóra mindinkább csodálkozott.

— Igazán azt kell hinnem, Emmikém, megbántad már, hogy ezüst huzaskádat följánlottad Klárika számára. Ugy látszik, most, mikor át kell adni, már nem akarsz megválni a pénzedtől.

Emmike szemei megteltek könnyel, de nem szólt, csak elfordult.

— Tehát szavazzunk, szólt Irma türelmetlenül. Én arra szavazok, hogy adjuk át a pénzt Flórának.

— Akkor hát én is arra szavazok szólt Sarolta.

— Én pedig arra szavazok, hogy még ne adjuk át, szólt Lujza. Szeretném tudni, miért siessünk ezzel annyira? Hiszen éjjel csak nem vernek föl álmunkból azzal az unalmas kanári madárral? Ha majd itt lesz és tudjuk, mibe kerül, akkor összerakjuk a pénzt.

— Igazad van, szólt Etelka; én is arra szavazok, hogy most még ne adjuk át a pénzt.

Lujza diadalmasan mosolygott s azt in így szólt:

— Most tehát ketten vagyunk ellene, ketten mellette s még egy szavazat van hátra, az Emmikéé. No's Emmike, most tőled függ minden. A te szavad dönti el, melyik párt győzzön. Mondd tehát, velünk tartasz-e vagy Irmáékkal?

A kis leány kínos zavarral látszott küzdeni s majd Flórára, majd Lujzára tekintett. Végre sápadtan, akadozva megszólalt:

— Hát . . . hát én azt hiszem, hogy jobb lesz úgy, amint Lujza mondta.

— Hogyan? Te nem akarod reám bízni a pénzt? szólt Flóra bámulva és

sértődve is. Te nem bízol bennem, te, az én Emmikém? Meg kell vallanom, ezt nem vártam tőled!

Emmike nem birt tovább uralkodni maga fölött, sirva fakadt s csak nagy nehezen birt ennyit mondani:

— Flórám . . . kedves Flórácskám, ne haragudjál, hiszen neked mind-egy . . . ugy-e mindegy?

— Az persze mindegy, nálam van-e a pénz, vagy nálatok; de az nem mindegy, hogy így ellenem nyilatkozol. No de ne sirj, hiszen azért nem haragszom.

Nem is haragudott, de mégis bántotta Emmike csodálatos viselete. Effélett még soha sem tapasztalt kis rokonánál és meg volt győződve, hogy itt valami titok lappang; de hogy mi, azon hiába törte a fejét.

(Folytatása következik.)

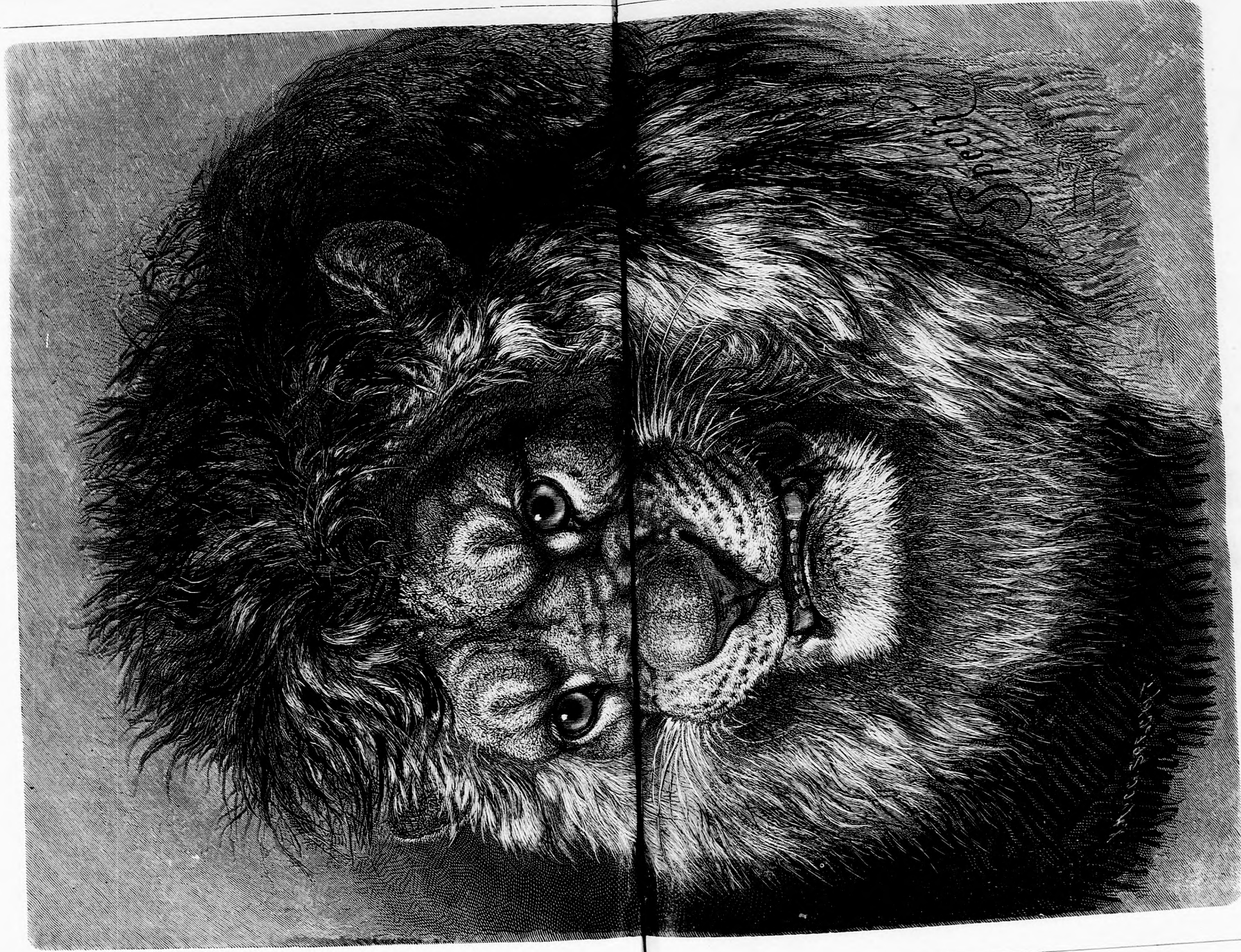
BÁBU-ISKOLA.

(Képpel a 317. lapon.)

SZÉPEN rendbe csücsüljetek,
Mondom: reám figyeljetek!
Csend legyen ott a padba!
AB ab és BA ba!

Tanulásnak ez az útja,
S ki a leezkéjét nem tudja:
BA ba és AB ab
Az bizony szörnyen kikap!

OROSZLÁN-FEJ. (Lásd a 319. lapon.)

A KIS KALANDOSOK.

— Kicsi elbeszélés. —

KIS Józsi, meg a kis Mariska, valahányszor csak szerét teheték, oda sompolyogtak a dada mellé és hallgatták a szebbnél-szebb tündérmeséket. De mikor az a dada olyan szépen tudott mesélni! Ugy el tudta mondani, hogy a szegény árvafiu hogy indult el viszontagságos útjára, hogy került a tündér-várba és hogy lett belőle király. Ilyenkor a kis Józsi elgondolkozva meresztette szemeit a lenyugvó nap sugarába, vagy a lámpás fényébe, már a mint a mese épen nyári alkonyon, vagy téli estén hangzott el a jó öreg dada ajakán, a ki azután még sokáig ott ült és ringatta térdén az elszunyadt Mariskát, Józsi pedig csöndesen folytatta merengéseit, hogy milyen jó lenne egy ilyen kalandos utra menni! Mennyi szerencse érhetné ott az embert és milyen könnyen lehetne most már utazni, mikor van vasut, van gőzhajó, nem úgy mint akkor régen, mikor gyalog, tüskön-bokron keresztül kellett megkeresni a tündérországot! De igaz! hiszen a Tündérországba most sem vezet vasut!

— Ugy-e, dada, nem visz a tündérországba vasut? kérdé már mintegy hangosan gondolkozva tovább.

— Nem bizony, galambom — felelt emez — oda gyalog kell menni a réz-erdőn keresztül és alvó rózsák árnyában kell az utat megtalálni.

A kis Józsi tovább gondolkozott, látta már a kristályvár födelét a csillogó fák között és midőn aludni tért, akkor

meg a fogoly várkisasszony hárfájának hangját hallotta és úgy szeretett volna a sárkánynyal megküzdeni, hogy megszabadítsa a szegényt, aminek persze királyi korona is lett volna a jutalma; ilyenkor aztán nemes dühében olyat vágott kis öklével az ágy melletti falra, hogy jajgatva ébredett föl és nem tudták elgondolni, mi lelhetne.

Mariske is az ő bábuját az utóbbi időben mindig vár-kisasszonynek öltöztette, aranyos papirosból összehajtogatott hárfát adott a kezébe és egy krumpliból olyan ijesztő sárkányt rögtönzött, hogy utóbb maga is félt tőle. De Józsi hősiezen megölte a sárkányt s hét fejét a kertben elszórta a búzák közé, hogy még hire se legyen. De biz az föltámadt másnap, mert újra kezdték a játékot. Egy még ijesztőbb krumpli lett a sárkány; ezt is megölték és ennek maradványait is elszórták a kertben. Addig folyt így a játék, míg Józsi egy napon így szólt Mariskához:

— Hátha mi játék helyett csakugyan megkeresnök azt a tündér-kastélyt én megölném a sárkányt!

— Én pedig megvizsgálnám a szép fogoly király-kisasszonyt, felelt Mariska; sőt a réz-erdőt is tudom, merre van: láttam ragyogni ott a hegyoldalban, mikor a nap leszállt!

A kis bohó nem tudta, hogy csak az estifény aranyozta meg a zöld lombokat. Erre Józsi így felelt:

— Igazad van, az utat nem lesz nehéz megtalálni, mert az alvó rózsákat fölismerhetni száz közül is; bizonyosan lecsüggesztik fejöket, behunyják harmatszemeiket s így majd utba igazítanak!

Szóval, nem láttak semi nehezséget a terv kivitelében. Elhatározták tehát, hogy e kalandos utra el is indulnak, de azt is elhatározták, hogy nem szólnak senkinek, mert mégis érezték, mintha ez a lépésük nem lenne egészen helyes, és mintha ebben meggátolná őket valaki, Tehát csak sugtak, bugtak — terveztek, tanácskoztak.

— De mit fogunk enni? kérde Mariska, a kinek eszébe jutott, hogy a mama igen gondosan őrködik az éleskamra fölött

— Hát a sok gyümölcs a fán mire való? kiáltott fel Józsi diadalmasan.

— Igaz a! felelt Mariska; de hát télen?

— Télen? szólt Józsi kissé megakadva, erre nem is gondoltam. De hiszen addig el is érünk a tündérországba, aztán meg itt van az én fűvészeti-dobozom, ebben soká el áll a virág, tehát eláll a gyümölcs is; eltesszük télire, a te kis kosárádba meg virágot szedünk, ezt eladjuk, és így még pénzünk is lesz.

El volt minden szépen végezve; még arról is gondoskodott Józsi, hogy biztonságban utazzanak: szépen kitisztította a fakardját s megfaragta az élet hogy jobban vágjon.

Nem is soká haboztak azután, hanem egy szép alkonyaton, elindultak szerencsét próbálni; nem bucsuztak el senkitől, mert hisz ugyis vissza jönnek nemsokára, még pedig hatlovas arany hintón; akkor majd fog bámulni a papa, a mama, a dada, meg mindnyájan! Mariska még egy jó csomó gombostűt is vitt magával a varró asztalról, ezt is majd jó lesz eladni

ha megszorulnak, és hogy meg lesz majd Józsi lepetve ennyi kincs láttára!

Kézenfogva indultak a faluból kifelé; az ismert kis házak egymás után tünedeztek, a libák gágova rebbentek föl a gyilkos eszköz — a fakard láttára s a falubeli gyermekek csodálkozva néztek utánuk. Senki sem tudta elgondolni, hová mennek így egyedül és senki sem tudta, milyen nagy terveket forralnak kis fejcskőjükben.

A nap hanyatlóban volt, a falu előtti gyepet sárgára festette a nap arany sugára és ők észre sem vették, hogy az erdő fölött egy kicsinyke sötét felleg közeledik és növekszik perczről-perczre.

Nemsokára elérték a malmot. A nagy sötét kerekcsöndesen mozogtak egymás mellett, a víz átlátszó ezüst cseppekben csurgott le róluk, a patak pedig úgy zuhogott, hogy a szót is alig lehetett érteni. Oly szép volt ezt nézni! Meg is álltak, hogy néhány perczig gyönyörködjenek.

Két nagy komondor azonban gyanus szemmel nézte őket és ugatva ugrott ki, hogy elriassa a báméskodó idegeneket.

Mariska felsikoltott és szaladni kezdett. Mégis csak jobb lett volna otthon maradni! ezt dobogta megriadt szivecskéje. A hős Józsi azonban fölemelte a fakardot a kutyák felé, mire ezek még dühösebbek lettek és kapkodtak a pálca után, még erősebben morogva és ugatva.

Józsinak eszébe jutott, hogy nem tanácsos a bösz állatot ingerelni, szaladni sem jó ilyenkor, ezt még a papától hallotta. Elkezdett hát csöndesen menni Mariska után, ki ezalatt már messze haladt és oda se nézett a kutyáknak. Ezek

egy ideig még ugatva kísérték, azután csöndesebben, majd másfelé is figyeltek, míg végre elmaradoztak és ügetve tértek vissza a malomba.

Józsi ezalatt utolérte Mariskát, a kinek nagy könnyek peregtek szemeiből.

— Térjünk vissza, térjünk vissza! mindig csak ezt rebegette a megrémült leánya.

De Józsinak nem volt kedve a hősiesen megkezdett utat félbeszakasztani, s azzal győzte meg Mariskát, hogy ez esetben újra a veszedelmes malom előtt kellene elhaladniok, a mire a kis leány sehogy sem volt hajlandó és inkább rászánta magát az ut folytatására.

Józsi megtö-rülte a még mindig könnyező nagy szemeket, s minden további veszélyt elhárítandó, most már az erdőnek tartott. Hősies elszántsággal indult egy lépésnyire kis nővére előtt; ha veszély találja mégis érni: őt érje először! Mariska csöndesen követte, félénken tekintgetve visszafelé.

Amint az erdőbe értek, a nagy mohos fák oly sötéten, oly csodálkozva néztek reájok, mintha kérdezték volna: mit kerestek ti itt? De az eprek oly barátság-

osan piroslottak és a kis ibolyák a szel-
lőben oly bizalmasan integettek, mintha azt mondták volna: Isten hozott! A gyermekek neki is láttak mindjárt; volt ibolya és eper-szüret! Mind tovább-tovább haladtak a gyepen, nem ügyelve arra, mint marad el jobban-jobban azt ut, mint hunynak el az aranyos napfény-csikok a fák között és mint lesz mindig sűrűbb a galyak és iszalagok barátságatlan szöve-

déke, amihez még az is járult, hogy a gyorsan növekedő felhő nagy, sötét fátyolt borított egyszerre az egész vidékre.

Egyszerre nagyot dördült és nehéz esőcseppek kezdtek kopogni a fák levelein. A gyermekek fölrez-zentek. Józsi átlátta, hogy menedéket kell keresni és meghúzták magukat egy nagy, előre hajló szikla

tövében. Itt az eső ellen bátorságban voltak. Jaj de a villám! Valahányszor villámlott, Mariska remegve simult bátyjához és ez gyöngéden fogta be mindig szemét és szoritotta őt magához. Néha azt hitték, hogy az egész erdő meggyult; még a fűszálakat is meg lehetett volna olvasni; azután újra egészen sötét lett minden.

Nagysokára megszűnt a csattogás, a zugás és villámlás, csak az eső locso gott

KIS MAMA. (Lásd a 319. lapon.)

még; végre ez is elhallgatott és csak egyes nehéz csöppek esése hallatszott a sűrű lombok között. Oly nagy volt a csönd, hogy a gyermekek félni kezdtek. Midőn a vihar még zugott, úgy tetszett, mintha mellettök lett volna valaki, aki csattog és haragszik ugyan, de mégis beszél. Most a nagy sötétségben úgy érezték magukat, mintha sötét börtönbe let-

tek volna zárva. Nem sokat gondoltak már a tündér-kastéllyal, csak haza mehetek volna! Elképzelték, mily jó volna most otthon jó szülőiknél, világos szobában, párolgó izletes vacsora mellett; itt pedig éhezni kell a sötét magányban. Néha meg-megcsörrent a bokor; bizonyosan valamely nyul vagy erdei madár mozdult meg benne; de ők ettől is féltek, holmi

BÁBU-ISKOLA. (Lásd a 311. lapon.)

nem létező szörnyeteget vártak, mely őket fölfalja; még Józsit is elhagyta dicséretes bátorsága.

Nagyon későre egy kis világot láttak maguk előtt a távolban derengeni. Tudták a meséből, hogy ez ablakvilág is lehet; arra tartottak tehát és számtalan elbukás, ruhaszakadás és tövis karczolás után elértek a kis házikót, melyben épen a csöszlakott, aki őket nagy csodálkozva fogadta

és megtudván, mi járatban vannak, megmagyarázta nekik, hogy a mese csak mese, hogy az elátkozott tündérkastély nem létezik és hogy azt keresve nagy bajba keveredhetek volna, mert hátha az erdőben valami vadállattal találkoznak?

— No de csak hogy itt vannak! végzé beszédét.

Azután megvendégelte őket jó fekete kenyérrrel, amit a felsült kis kalan-

dosok igen szívesen fogadtak, mert nagyon örültek, hogy legalább újra valami emberi arcot láthatnak és beszédet hallhatnak. Vacsora után a császár lefektette őket s habár mindjárt elaludtak, nem álmodtak többé tündérvárakról, hanem mindig az édes mamát és papát látták maguk előtt.

Reggel azután nemcsak a napsugár hanem a császár is felkeltette őket. Egy darab kenyeret téve a kis kosárba és dobozba, kézen fogta őket és vezetni kezdte hazafelé.

Az erdő ünnepi ruhában fogadta őket, minden zöld volt, milliónyi harmatcsepp villogott mindenfelé, a nap ragyogóan sütött, a madarak daloltak, a virágok és eprek illatoztak, úgy hogy csak lassan jutottak előre, mert minden pillanatban volt ok a megállásra. Végre kiértek az országuttra. Ott látták éppen a kocsi emberekket, kiket a papa küldött az ő fölkeresésükre; s midőn a jó öreg csósszel együtt beleültek: megfogadták, hogy soha sem indulnak el többé szerencsét próbálni, mert mindenütt jó lehet ugyan, de mégis csak mindig legjobb otthon!

KÉPREJTVÉNY.

T
I ta f

NAGY ZAVAR.

(Képpel a czimlapon.)

MAGAM vagyok a coupéban *)
Nincs kísérem senki sem.
E bizalom büszkévé tesz,
Megbízhatnak én bennem!

Füzes-Györkről egymagamat
Bocsát utnak jó anyám;
Bátran mondhatod, hogy a te
Kis lányod már nagy leány.

Épen reggeli kilenczre
Budapestre érkezem —
Huh! ha rá gondolok, mégis
Ugy elfog a félelem!

Valjon várnak-e majd ottan
Nénikém és bácsikám?
Persze! Mért is kételkedem?
Bohó vagyok igazán!

Lássam: rendben van-e minden?
Itt a kosár s köpönyeg —
Hát a jegyem? . . . Hol a tárczám?
Jaj Istenem . . . remegek!

Itt a tárczám . . . Ó Ég! . . . mi ez? . . .
Szörnyü, szörnyü! . . . a jegyem! . . .
Kifordítom, befordítom,
Sehol, sehol sem lelem!

Mindenhatóm, mi lesz ebből? . . .
Jaj, még meg is örülök . . .
Hah! . . . Megvan! Most jut eszembe . . .
A keztyűmben itt zörög!

*) Coupé olv: k u p é, a vasuti hintó (waggon) egyes osztálya. F. b.

K I S M A M A.

(Képpel a 316. lapon.)

GSITT te nyugós, alhass már!
Megszólal a kakas már
S még sem hunyod bé szemed?
Ne fogyaszd türelmemet!

Lotty aludni, hajuba,
Mind alszik, ki jó baba!
Mert ha nem: lesz hadd el hadd, —
Nem kapsz enni három nap!

O R O S Z L Á N - F E J .

(Képpel a 312–313. lapokon.)

MIKOR hajdanában, nagyon, nagyon régen az emberek elnevezték az oroszlánt az állatok királyának, ezt nem csak azért tették, mert az oroszlán rendkívüli bátor és erős, hanem mert szépségre és méltóságra nézve igazán a legelső minden állatok között. Az elefánt sokkal nagyobb és roppant testében hatalmasabb ereje is van; de az elefánt szörnyen otromba, nehézkes és rövid idő alatt úgy megszeliidül s meghunyászkodik, hogy akár a gyermek is parancsolhat neki. Más vadállatok ismét ravaszabbak, gyorsabbak, de egyiknek sincs az a komoly, méltóságos tekintete, mint van az oroszlánnak.

Az pedig, ami az oroszlánt annyira megkülönbözteti a többi hatalmas vadaktól, leginkább gyönyörű feje. Testéhez képest a feje majdnem tulságosan nagy, de azért mégsem látszik aránytalannak s a pompás sörény, mely körül veszi, mintha a királyi dísz volna. Arcza mindig rendkívül komoly, még ha nyugodt is; úgy látszik, mintha nem tartaná méltóságával megfőrnök a pajzánkodást s a him oroszlán valóban soha sem játszik még kicsinyeivel sem, mint más állatok teszik.

Szeme mindig merően, bátran tekint, mikor pedig haragos, isszonyuan villog s ilyenkor feltátja száját és mutatja rettenetes fogait. Szájában, fogaiban van legnagyobb ereje; zsákmányát, még ha több mázsa nehéz is, fogai közé kapja és messzire, mértföldnyire elviszi s amit egyszer megragadott, azt élve többé el nem eresztí.

Bizonyos mértékig az oroszlán is megszeliidül, ha egészen kicsiny korában fogják el: de soha sem lehet bizni benne és már sok állatszeliidítő keserűen meglakolt, hogy a szelidnek mutatkozó oroszlánok közé bement a ketreczbe. Vannak olyan vakmerő szeliidítők, akik fejüket bedugják az oroszlán szájába, mert ez oly nagy, hogy az ember feje kényelmesen belefér: de az ilyen kísérleteknek már sokszor igen szomorú végök lett, az oroszlán leharapván a szeliidítője fejét. Én bizony ha tőlem kérdeznék, meg sem engedném az ilyen produkeziót; és ti sem, ugy-e bár?

B E T Ű R E J T V É N Y E K .

I.

II.

M E G F E J T É S E K É S M E G F E J T Ő K .

A »KIS LAP« XVII. köt. 18-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Sajó-Németi.“

Helyesen fejtették meg: Hegyi Imre, Schlesinger Irén és Pali, Káplár Ida, Beer Lajos, Zákó Emma, Auer Albert, Schönberger Gizella, Ilonka és Laczika, Weisz Lajos, Grünstein Bertha és Etel, Matkovich Irma, Hirsch Alfréd, Lázár Maris, Spitzer Janka, Györki Sán-

dor, Siska Erzsike, Vékey Anna, Dienes Lenke, Kézmárszky Marianna.

*

A »Kis Lap« XVII. köt. 17-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküld-

ték: Rétyay Sándor, Galgóczy Margit, Weisz Terike, Grünstein Bertha és Etel Bacskády Zoltán, Lázár Maris, Blaskovics Ilma, Kézmárszky Marianna.

... SZÉP TÖRTÉNETET OLVASOTT FEL. (Lásd a 310. lapon.)

Fel-**l**ős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.